

**ZO GEK
IS HET
GEWORDEN**

ZO GEK IS HET GEWORDEN

GEERT WILDERS,
VAN EENMANSFRACTIE TOT
BREDE VOLKSBEWEGING

ARTHUR BLOK

JUST
PUBLISHERS

Auteur Arthur Blok
Copyright © 2018 Arthur Blok | Just Publishers BV

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke
andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Omslagfoto Lumen Photo
Redactie Tekstbureau Tempelier
Productie Hanzeboek
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen

ISBN 97890 8975 632 9

NUR 600

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

‘Er wordt ons gezegd dat we de vrijheid moeten respecteren van mensen die onze vrijheid niet respecteren. En zelfs dat we, indien nodig, onze eigen vrijheid moeten inperken om hén niet te schofferen.’

– Geert Wilders

‘We kunnen er toch over praten?’

– Theo van Gogh

Inhoud

Inbreng Geert Wilders debat over de aanslagen in Parijs	9
1. Inleiding	12
2. Personalia Geert Wilders	17
3. Veel gekker kan het niet worden	25
4. Het politieke dilemma	29
5. Wilders' speciale relatie met de media	39
6. Geerts jeugd in Venlo & eerste reis naar het Midden-Oosten	48
7. De jonge jaren: militaire dienst & sollicitatie bij de VVD	59
8. De Hongarije-connectie	70
9. In de politiek: een lange meneer met blond haar	77
10. Ruzie met Hans Dijkstal	84
11. Achter de schermen	88
12. Uit de VVD: het tienpuntenplan	94
13. De Groep Wilders	107
14. De eerste winst van de PVV	125
15. Fitna	139
16. De eerste rechtszaak & op tournee in het buitenland	150
17. Gerommel in de PVV-fractie	163
18. De mislukking van het Catshuis	181
19. Marked for Death & het internationale anti-islam pact	191
20. 'Minder Marokkanen...'	213
21. Opnieuw naar de stembus	238

ZO GEK IS HET GEWORDEN

Nawoord van de auteur	254
Namenlijst	261
Bronnenlijst	267
Bijlage I: Verkiezingspamflet	
Partij voor de Vrijheid (25 augustus 2006)	295
Bijlage II: Brief Brinkman	301
Bijlage III: Verkiezingsprogramma PVV	303

Inbreng Geert Wilders debat over de aanslagen in Parijs

19 november 2015

‘Mevrouw de Voorzitter,

Honderdnegentwintig onschuldige mensen. Allemaal vermoord.

Honderden gewonden, waaronder drie landgenoten. Vrienden die samen van een drankje genoten op het terras van Café Le Carillon en Le Petit Cambodge in het tiende arrondissement van Parijs. Meisjes die iets verderop bij pizzeria La Casa Nostra van de vrijdagavond en het begin van het weekend genoten. Ze werden het slachtoffer van de kogels uit de Kalasjnikovs van de moslimterroristen.

Stelletjes die met elkaar afspraken op het terras van restaurant La Belle Equipe, bruant en meedogenloos vermoord.

En al die mensen, jongeren, die naar het concert gingen in de muziekzaal Bataclan iets verderop in het elfde arrondissement. Onschuldige mensen in blinde paniek als ratten in de val. Het laatste wat ze hoorden was de triomfkreet van het kwaad, het trotse geschreeuw van de vijand: Allahoe Akhbar.

Ze zijn afgeslacht in een bloedbad dat zijn weerga niet kent.

Onbeschrijflijk leed. Onbeschrijflijk. Ik heb er geen woorden voor. Al die pijn, al dat verdriet, al die onschuldige mensen die hun partner, vader, moeder, kinderen, broer, zus, vrienden en kennissen onvrijwillig achterlieten in onmenselijk en bijna niet te dragen verdriet.

Voorzitter, ik deel dat verdriet. Maar ik ben ook boos. Heel erg boos. In Parijs werden zoveel mensen in de bloei van hun leven bruant van het leven beroofd, door moslimterroristen waaronder teruggekeerde Syrië-gangers. Volgens mediaberichten kwam één van de terroristen met de vluchtelingenstroom Europa binnen. Hoe vaak hebben we daar niet voor gewaarschuwd?

Voorzitter, wat dit weekend in Frankrijk is gebeurd, kan morgen hier in Nederland ook gebeuren. Dat is de verschrikkelijke realiteit. Want het kabinet, dit kabinet, ons kabinet verzuimt op schandelijke wijze haar plicht. De asielpcedure in Nederland is één grote gatenkaas. Zelfs bedriegers met valse papieren kunnen hier gewoon de asielpcedure in,

met alle risico's van dien. Bijna 12.000 mensen zijn alleen al dit jaar de asielprocedure ingegaan zonder papieren. Ongelooflijk. We weten niet eens wie we binnen laten. Zo maken we het de kwaadwilligen en de terroristen wel heel erg gemakkelijk.

Niet alleen Nederlandse Syriëgangers die terugkeren, maar ook terroristen of Syriëgangers uit Frankrijk of België kunnen bij Hazeldonk gewoon ons land binnen rijden met een kofferbak vol Kalasjnikovs en bomgordels. Want de grenzen staan nog steeds wagenwijd open. Molenbeek, de Gazastrook van de Benelux, ligt amper een uurtje rijden van Nederland.

Ik zei het al in het debat dat we hier in deze Kamer hadden in januari van dit jaar na die laffe aanslagen, ook in Parijs, op Charlie Hebdo: hoeveel aanslagen moeten er nog plaatsvinden, hoeveel onschuldige doden moeten er nog vallen voordat bij u, meneer de minister-president, het kwartje eindelijk valt?

Natuurlijk is het oorlog. Dat is het al 1400 jaar. Die oorlog heet jihad. De jihad is de kern van de islam. Dat is geen mening, maar een feit. Dat is een gegeven. De enige vraag die wij moeten beantwoorden is: vechten we eindelijk eens een keer terug - of tekenen we de capitulatie?

En ik zeg via u, mevrouw de voorzitter, tegen de minister-president: 'We hebben helemaal niets aan stoere uitspraken over oorlog als er geen passende maatregelen volgen. Wat hebt u nou precies gedaan sinds het Charlie Hebdo-debat in januari? Zestigduizend extra gelukszoekers zijn ons land binnengekomen. Een islamitische invasie heeft u gefaciliteerd. Twaalfduizend vorige maand alleen al. Volgens de EU komen er volgend jaar zelfs drie miljoen mensen naar Europa. Dankzij uw open grenzen, meneer Rutte.'

En de premier staat erbij en kijkt ernaar. Maar ik sta hier voor de veiligheid van de Nederlanders. Dat is het enige dat nu telt. En ik zeg, via u, tegen de minister-president met de grootst mogelijke klem: 'Sluit die grenzen voor terugkerende Syriëgangers en asielzoekers. Dat moet nu gebeuren. Zorg ervoor dat al die Syriëgangers, het waren er volgens mij 40 in begin van dit jaar, die zijn teruggekeerd naar Nederland, die u heeft laten terugkeren, zet die vast, zet die vandaag nog vast. We hebben gezien, als we dat niet doen, waartoe dat kon leiden in Parijs. Het zal toch niet zo zijn dat wij dadelijk, als we die vijand niet opsluiten, ook hier in Den Haag of Amsterdam dezelfde taferelen krijgen als afgelopen weekend in Parijs?'

Voer administratieve detentie in zodat we mogelijke terroristen pre-

ventief kunnen vastzetten. Als het oorlog is meneer Rutte, dan zijn zij de vijand. En dan moeten we ze opsluiten. Er is geen alternatief.

Als u dat niet doet, bent u geen leider van Nederland, bent u van de afdeling pappen en nathouden, dan bent u van de afdeling zachte heelmeesters maken stinkende wonden, dan bent u van de afdeling laten we de andere kant op kijken, dan bent u van de afdeling buigen voor Brussel en knielen voor Merkel.

Als u dat niet doet, die mensen opsluiten, dan zeg ik het vertrouwen in u op.'

En tenslotte, een laatste zin, dat de islam niet in Nederland hoort. Zolang we daar niets aan doen zullen er aanslagen blijven komen.

En ik weet het wel, u wilt dat allemaal niet horen.

Maar het is wel de waarheid.'

1

Inleiding

Geert Wilders in de Tweede Kamer. Een paar dagen na de terroristische aanslagen in Parijs. Harde en weinig verhullende uitspraken, die in de context van de reeks aanslagen in Europa geplaatst dienen te worden.

Terroristische aanslagen gepleegd door moslimfundamentalisten zijn geen nieuw fenomeen meer. Zo werd Theo van Gogh in 2004 door Mohammed Bouyeri in Amsterdam vermoord en waren er achtereenvolgens de aanslagen in Madrid (2004), Londen (2005) en veel recenter in steden als Nice, Berlijn, Brussel, Stockholm, Manchester, Hamburg en Barcelona.

Steeds dichterbij huis krijgen we te maken met deze vorm van extremisme. Een reactie daarop van Europese politici en het electoraat kan dan niet uitblijven. Overal in Europa wordt de toon harder en het debat scherper. Nederland vormt daarop geen uitzondering.

Wilders profileert zich in Nederland als de verpersoonlijking van het vrije woord. Hij neemt geen blad voor de mond wanneer het gaat over de islam en immigratie uit niet-Westerse landen en is daardoor één van de meest controversiële politici van de moderne tijd in zowel binnen- als buitenland geworden.

Moet je zo'n controversiële politicus en zijn partij, waarover in de afgelopen jaren al zo veel is verschenen, nog meer aandacht geven? Een dergelijke vraag is onlosmakelijk verbonden met het gevoel dat de hoofdpersoon van dit boek bij veel mensen oproept. Begrijpelijk.

In 2007 publiceerde ik samen met Jonathan van Melle *Veel gekker kan het niet worden*, het eerste boek dat ooit verscheen over Wilders. De titel, een knipoog naar de door hem vaak gebruikte uitspraak 'veel gekker moet het niet worden', had niet beter gekozen kunnen worden. In de weken en maanden nadat het boek in de winkel lag, werden we van links tot rechts onder vuur genomen. Waarom een podium geven aan een politicus die door het gros van 'fatsoenlijk' Nederland toch het liefst werd doodgezwegen? Iemand met dergelijke verwerpelijke en onfat-

soenlijke denkbeelden zou immers toch snel van het beschaafde politieke toneel zijn verdwenen? Deze verwachting bleek onjuist. Wilders is in staat gebleken te overleven in Den Haag, zag zijn aanhang groeien en heeft anno 2018 zelfs een constante achterban.

Enthousiast en wellicht wat naïef begonnen we in 2007 aan het avontuur. Het recht om te zeggen wat je wil, is niet het minste. Het fundamentele recht op vrijheid van meningsuiting ligt verankerd in artikel 7 van onze grondwet. Daar zou nauwelijks een speld tussen te krijgen moeten zijn. In de praktijk is echter gebleken dat, in naam van politieke correctheid, deze vrijheid soms uiterst selectief wordt toegepast.

Het dilemma over het wel of niet portretteren van een omstreden politicus is overigens niet nieuw. Ruim 35 jaar geleden maakte de redactie van *KRO's Brandpunt* een soortgelijke afweging. In 1982 schonk de actualiteitenrubriek als enige televisieprogramma in Nederland aandacht aan de intrede van Hans Janmaat in de Tweede Kamer. Dat kwam de redactie destijds op forse kritiek te staan, vooral van collega-journalisten. De media in Nederland – met een traditioneel linkse voorkeur – hadden de intrede het liefst verzwegen voor het volk.

Janmaat was, net als Wilders, een persoon die tegen de stroom in ging en zich op zijn eigen manier in scherpe bewoordingen uitsprak over zaken als immigratie, integratie en de problemen in een multiculturele samenleving. Hij werd verketterd door de gevestigde orde. In de Tweede Kamer kreeg hij vaak het woord niet en weigerde men inhoudelijk met hem in debat te gaan. Het gros van de collega's liep zelfs regelmatig de zaal uit zodra hij het woord nam.

Janmaat werd ruim 300 keer voor de rechter gesleept en diverse malen veroordeeld. Niet zozeer om de letterlijke tekst van zijn boodschap, maar om wat hij ermee bedoeld zou hebben en hoe mensen het zouden kunnen interpreteren. Terugkijkend waren het allemaal relatief onschuldige uitspraken. In ieder geval geen reden voor een veroordeling door de rechter: diverse partijen hebben inmiddels zelfs standpunten van hem overgenomen of gaan nog veel verder.

Wilders heeft natuurlijk een compleet andere stijl van politiek bedrijven en is een totaal andere persoonlijkheid dan Janmaat: hij is een markant politiek figuur, een woordkunstenaar die de aandacht blijft trekken, zowel binnen als buiten Nederland, en een van de beste debaters in politiek Den Haag. Bovendien is hij een vriendelijke, intelligente en geestige man, die het volledige reglement van de Kamer uit zijn hoofd kent.

Of je het nu leuk vindt of niet, Wilders is een onderdeel geworden van de dagelijkse werkelijkheid. Hij zet misstanden rondom migratie, integratie en islamitisch extremisme op de politieke agenda. Zaken waarmee de traditionele politieke partijen vreemd genoeg nog steeds worstelen en waarop zij geen duidelijk antwoord hebben. Hij doet dit op een manier die uiteenlopende emoties oproept: boosheid, verdriet en agressie, maar ook bewondering en fascinatie.

Er is duidelijk behoefte aan zijn partij, de Partij voor de Vrijheid (PVV). Er heerst bij een groot deel van het electoraat boosheid dat de problemen die worden veroorzaakt door de deels mislukte integratie van niet-westerse allochtonen, niet adequaat worden aangepakt. Ook de aanhoudende migratie uit niet-westerse met name islamitische landen zorgt voor de nodige frustratie bij het volk.

Veel zaken die Wilders op de politieke agenda zet, zijn feitelijk juist en worden ook onderbouwd met cijfers en duidelijke voorbeelden. Zelfs een feitelijke onderbouwing is vaak niet voldoende om de ‘fatsoenlijke’ traditionele partijen in Den Haag te overtuigen en inhoudelijk met hen te debatteren. Het is vaak ‘de manier waarop’ die ter discussie staat. Het is te provocerend, niet diplomatiek genoeg en daarmee volgens de gevestigde orde ‘niet zoals het hoort’. Of de manier waarop Wilders de problemen in de samenleving aan de kaak stelt ook daadwerkelijk de manier is om ze aan te pakken en op te lossen, zal nog moeten blijken.

Na een decennium goed vertegenwoordigd te zijn in de Tweede Kamer, zijn Wilders en zijn PVV zelf onderdeel geworden van het politiek establishment en er zijn inmiddels kapers op de rechtse kust: zo kwam bij de Kamerverkiezingen in 2017 het Forum voor Democratie (FvD) met twee zetels in het parlement. De partij doet het sindsdien goed in de peilingen.

De wat oudere partijen in de Kamer zoals PvdA, CDA, D66 en Groen-Links, hebben moeite met Wilders’ manier van debatteren en weten niet goed wat ze aan moeten met zijn groeiende achterban. Het is inmiddels duidelijk dat veronachtzaming van een politieke achterban, zoals destijds bij Fortuyn, onverstandig is. Meegaan is het nieuwe credo: overschreeuwen. Of Wilders op de persoon aanvallen, met als gevolg een algehele verharding van de toon en een verruwing van het debat met een ‘wij’ versus ‘zij’ in de samenleving tot gevolg.

Politiek bedrijven op deze wijze is de nieuwe trend, zo erkent ook Amnesty International. Met het aantreden van Donald Trump als president van de Verenigde Staten en de opkomst en groei van nieuwe rechtse

partijen en ‘verzetsbewegingen’ in landen als Frankrijk, België, Oostenrijk en Duitsland is de manier van politiek bedrijven ingrijpend veranderd.¹⁾ In feite is de opkomst van dit soort partijen overal in Europa een reactie van het electoraat op een politieke elite die jaren geleden de kop in het zand heeft gestoken en niet adequaat heeft gereageerd op de zorgen in de samenleving.

Misschien hoort deze manier van politiek bedrijven ook wel bij de nieuwe tijd waarin we leven, waar beelden via mobiele apparaten in seconden de wereld over flitsen en waarbij je voortdurend met anderen in contact staat. Zeg waar het op staat; bedenk een sappige uitspraak om de aandacht te trekken, viral te gaan op de sociale media en er zo voor te zorgen dat je binnen minuten wordt doorgestuurd en becommentarieerd door honderden en soms zelfs duizenden mensen die allemaal iets vinden van wat jij roept.

Wilders is handig in het gebruik van sociale media. Hij kiest zijn mediaoptredens slim uit en lanceert zijn boodschappen altijd op een manier waarop iedereen direct toegang heeft. Hij weigert te verschijnen in de, volgens hem, linkse praatprogramma’s of nieuwsrubrieken en weet datgene waaraan hij wél meewerkt goed uit te buiten.

Onderdeel van deze nieuwe manier van politiek bedrijven, is dat het soms lijkt alsof we in een eindeloze verkiezingscampagne zitten. Politici zeggen steeds extremere dingen in slim getimede oneliners, in een haast wanhopige poging uitgenodigd te worden in een populair programma of om zo weer reacties van andere politici op te roepen.

Was in 2008 een boek over Wilders nog iets bijzonders, in 2018 is dat veel minder het geval. In het afgelopen decennium kwamen er meer dan tien boeken over hem uit, over het gedoe binnen zijn partij, over zijn uitspraken of over zijn achterban.

Een compleet, actueel en journalistiek boek over Wilders, de PVV en alle gekheid eromheen, ontbreekt echter.

De kern van dit boek bestaat uit een reeks interviews met Wilders, afgenomen in 2017 en in 2018. Voor zijn jeugd en jonge jaren heb ik een exclusief interview gebruikt dat werd afgenomen in 2007.

Wat dat betreft is dit boek uniek. Niet eerder werkte Wilders mee aan een boek waarin hij uitgebreid vertelt over zijn leven buiten de Kamer, zijn moeizame relatie met de pers, zijn contacten in het buitenland en het gedoe binnen de fractie.

Zelf werk ik al sinds het begin van dit millennium regelmatig als jour-

nalist in diverse landen in het Midden-Oosten. Al sinds Wilders in september 2004 de VVD verliet, ben ik gefascineerd door zijn manier van doen: zijn retorische kracht en de unieke manier waarop hij zijn boodschap uitdraagt.

Kort daarna startte ik in de Tweede Kamer, waar ik een periode als parlementair verslaggever voor het inmiddels door het ANP overgenomen *NOVUM Nieuws* werkte. Vanaf de eerste dag had ik goed contact met Wilders. Hij was toen als eenmansfractie nog gemakkelijk benaderbaar en had altijd tijd om een kop koffie te drinken. Afgezien van al zijn felle optredens in de Kamer en de media, was het ook gewoon een hele vriendelijke vent. In 2014 behaalde ik mijn master in de politicologie. Sinds dat moment liep ik met de gedachte rond om een vervolg te schrijven op het boek uit 2008.

Inmiddels bestaat de PVV ruim 12 jaar. Wilders woont op een geheim adres in Nederland en wordt dag en nacht beveiligd. Zijn leven wordt bedreigd omdat hij dingen zegt die bepaalde individuen niet zinnen. Dat is op z'n zachtst gezegd schandalig en de Nederlandse samenleving onwaardig. Is dat het lot van mensen die anno 2018 kritiek durven te leveren op de islam?

Ik heb een sterke afkeer van personen die anderen de mond willen snoeren. Met wat voor motief dan ook. Er is toch niets vervelender dan te zijn omgeven door mensen die je bij voorbaat al veroordelen of niet serieus nemen, nog voor je iets hebt gezegd?

Daar moet ik nog bij zeggen dat ik altijd al een zwak heb gehad voor mensen die tegen de stroom inroeien. Gewoon omdat je dat mag doen in een vrije samenleving. Als iemands mening je niet aanstaat, kun je er immers voor kiezen die te bestrijden met argumenten, niet te luisteren of gewoon weg te gaan.

In principe zou iedereen het recht moeten hebben te zeggen wat hij of zij wil. Wat mij betreft ongelimiteerd, ongeacht wat anderen daarvan vinden. Of dit verstandig is blijft een persoonlijke afweging, die ieder zelf in alle vrijheid en zonder gevolgen moet kunnen maken.

2

Personalia Geert Wilders

Geert Wilders, de markante verschijning: een lange man die dankzij zijn gebleekte, strak achterovergekamde haar direct in het oog springt. Hij zoekt al jaren bewust de grenzen op van het politieke en maatschappelijke debat en zegt altijd direct waar het op staat.

Zijn provocerende uitspraken over de islam en het volgens hem falende Nederlands immigratiebeleid zorgen er sinds 2004 voor dat zijn persoonlijke veiligheid gevaar loopt, met als gevolg dat hij en zijn vrouw al ruim twaalf jaar op geheime locaties in Nederland wonen.

Radicale moslims wensen hem in artikelen en filmpjes op het internet, of 'gewoon' in een persoonlijk e-mailtje, dagelijks de dood toe. Kort na de moord op Van Gogh adviseerde de Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (AIVD) hem onder te duiken. Ook zijn toenmalige VVD-collega Ayaan Hirsi Ali leefde vanaf dat moment ondergedoken. Hirsi Ali is inmiddels uit Nederland vertrokken.

Vanuit zijn schuiladres in Kamp Zeist schreef Wilders in 2005 hierover het autobiografische boekje *'Kies voor Vrijheid: een eerlijk antwoord'*.

Wilders werd op vrijdag 6 september 1963 geboren in Venlo. Hij was een 'nakomertje' in een rooms-katholiek gezin, dat naast vader en moeder bestond uit twee zussen en een broer. Laatstgenoemden zijn respectievelijk vijf, zeven en tien jaar ouder dan Geert. Vader Jan, die in 2005 op 82-jarige leeftijd overleed, was adjunct-directeur van het internationale concern Océ NV, vroeger Océ-van der Grinten genaamd, op de vestiging in Venlo. Het bedrijf houdt zich bezig met de productie en verkoop van onder meer print- en kopieermachines. Moeder Marianne zorgde thuis voor de kinderen.

Als jongetje gaat Wilders naar de Mattheusschool, een katholieke basisschool in zijn geboorteplaats. Hij sport veel en doet aan voetbal, hockey en tennis. Individuele sporten genieten zijn voorkeur en hij heeft zelfs zoveel talent voor tennis, dat hem wordt gevraagd bondstraining te gaan doen. Dat aanbod slaat hij af.